

Borbáth Péter

Bezeg és Bazga

Bazga egy délután arra ébredt, hogy irtózatosan kolompolnak. Próbálta magát mélyebbre vajúni a vackán, csuhos pokrócokon, megpenészült szőrgombócon keresztül jutott végre a bezöldült farostlemezekhez. A biztonság kedvéért még magára húzott két gipszkartont, füleit szőrgombóccal dugaszolta be, fészkelődött, és tovább hortyogott.

Aztán mégis fölkel, lábaival kotorászott az ágy alatt, de sehol sem lelte a két lusta borzfit. Végül a sublót alatt találta meg a borzokat, azok úgy tettek, mintha meg se hallanák Bazga krákogását, mély alvást színlelve kucorogtak. Bazga felrázta őket, beléjük bújtt, és kicsoszogott az odú elé.

– Bezeg, te meg mit kolompolsz, csürdítesz itten álló nap?

Bezeg még bogyószikkadás idején jött fel délről, ott ténfergett Bazga odúja előtt, és olyan ártatlan pofával bámult maga elé, hogy Bazga végül megszánta és befogadta.

– Amint lehull az első dara, én elmegyek – mondta akkor fontoskodva Bezeg, de azóta eltelt három darahullás, két kérgesedés, és most újra bogyószikkadás van, Bezeg pedig úgy tűnt, végleg ideszokott.

És mindig kitalál valamit. Mindig.

– Te Bazga, gondoltál már arra, milyen mulandó a Bazgabűz?

Bazga gyanakodva méregette a kolompot.

– Mi van?

– Egyszerűen eltűnik – kanyarította föl a szemöldjét Bezeg, és aprókat bólogatott –, próbáld csak ki, bemész az odúba, áporodott bűz van, nem is kell különösebben szaglásznod, jól

érezd magad, de mi van akkor, ha kijössz ide az odú elé?

Bazga gyanakodva nézett a felkanyarított szemöldre, a szuggesztíven dülledő szemekre.

– Mi? – böffent, de közben remegő orrcimpái mintha már a Bazgabűz nyomába eredtek volna.

– Párolog, fogyatkozik, aztán végleg elillan. Sétálsz pár órát a bükkösben, és nyoma sincs a szagodnak – markolta meg Bezeg Bazga vállát.

Bazga kifejtette magát Bezeg markából, ellépdelt a gesztenyecsoffasztó mellett, és mintha épp csak a sörtéit vakarászná, mancsával hirtelen becsusszant a hóna alá. Aztán a mart felé lépdelt, és egy újabb vakarózdó mozdulattal az orra felé közelített a manccsal. Megkönnyebbült mosoly terült szét az ábrázatán.

Bezeg már ott állt mögötte, és a fülébe sutyorgott:

– Most még érezed, mi? De emlékszel, mikor a múltkori boroglyacibálásnál a patakba csúsztál és a víz lemosta rólad a Bazgaszagot? Akkor nem akartam mondani, de a boroglyacibálás után még hetekig nem éreztem a szagodat, Bazga, hetekig – tagolta Bezeg, várt egy kicsit, amíg Bazga tekintete eléggé kiüvegesedett, és könnyedén elfordulva, mintha csak magának mondaná:

– Engem éppúgy megrémít, hogy akár egy pillanatra is elveszítsem a saját bűzömet. A legtöbben, főleg délen, bele se gondolnak, élik az életük nagy gondtalan. De tudod, mit mondok, Bazga, szerencsés vagy, óhó, nagyon is szerencsés, mert most le-

hetőséged nyílik arra, hogy az odúban megszokott kellemes áporodottságod a bükkösben, hornyosban sétálva sér-tetlenül veled maradjon.

Erre már a Bazga lábfejét melen-gető borzok is felkapták a fejüket. De Bazga most mintha megmakacsolta volna magát:

– Na és a patak? Na és a savas eső? A savas eső még Tömörd nagyapát is úgy lemosta, hogy még holtában sem volt semmi szaga. A temetésére külön búzabukkukat kellett szerződtetni, hogy meg ne szólják Tömörd nagy-nyát a falubeliek.

– Déliek – legyintett Bezeg, és ab-ban a pillanatban előhúzott valahon-nan egy barna szütyőt. – Idess – neon-matricás tégelyeket pakolt a narancs-gombáktól pettyes rönkasztalra.

Bazga a mart mellett maradt, on-nan nyújtogatta nyakát, meresztget-te szemét, a két borz mindeközben laposkúszásban vitte egyre közelebb Bazgát a rönkhöz.

– Hogyha ezzel kened magad, a szagod mindig veled marad – bandzsí-tott Bazga az orra elé tartott tégelyre – SZÖMÖRC

szagfogó, szagtartó kenec
különösen ajánlott kültéri munká-latok:

palahordás, kéreggyűjtés, borog-lyacibálás
etece során.

(Gesztenyecsoffasztáskor a zöld tégelyben lévő

turbolyakenecet használjuk!)

Másnap hajnalban Bazga olyan peckesen indult a hornyos irányába, hogy még a zsurlógyíkok is félbe-hagyták a lapulevélhajlítókat, sárga szemekkel meredtek Bazga nyomába. Ahogy kiért a hornyos ölelte genyőte-mezőre, meglazította magán a szíja-ka, levakarta a taplóköszörűre tapadt

lepedéket, és olyan derűsen vigyor-gott a rémült genyőtékre, mintha nem az ő nevéhez fűződne a tavalyi genyő-teállomány módszeres lemészárlása.

Aznap munka közben többször el-merengett; tágult orrlíkkal pakolta a genyőtekévéket a taligába, és csak akkor szisszent fel, mikor a taplókö-szörű néha odacsípte az ujját. Néha a hornyosba is felhallatszott a hegyek közt vergődő kolompszó.

Aztán negyednap hajnalra Bazga a borzokat úgy találta, ahogy előző este hagyta őket, minden zokszó, huzavo-na nélkül mentek, amerre Bazga akar-ta. Nyomát se látta a zsurlógyíkoknak, a lapulevelek fonnyadtan kornyadtak, és a bükkök, tölgyek, hornyok is mint-ha összebb húzták volna magukat.

Bazga mancsait összesutulva nyug-talanul járt-kelt a genyőtemezőn, végül lezöttyent a taligára. Fázott a lába. A bal borz mereven csüggött Bazga lábfején, a jobb pedig már egészen kihűlt.

Bazga aznap már nem is hordott össze több genyőtét, kézbe se vette a taplóköszörűt, fogta a borzokat és meztálláb ügetett vissza az odújához.

Türelmetlenül tappogott az odú előtt, amíg Bezeg haza nem érkezett.

Bezég először a gesztenyecsof-fasztóra kiterített borzfit vette észre, aztán Bazga tappogó, sörtés lábfejét, végül Bazga összevont szemöldökét.

Bazga most a keleti dombok felé mutatott. Az élénkbordó barkócaren-getegben fakuló foltokon döccentek meg az alkonyi fények, a szikes fe-lé eső oldalon meg mintha nyesóvel vágtak volna a fenyvesbe, kékes hasa-dás haladt a Csobolyó felé.

A Csobolyó olyan élettelenül sár-gállott, mint máskor egy-egy kiadós savas eső után.

(...)

A híd

Időtlen idők óta csak két kiépített útról tudtak: az északi szerpentinről meg a vizenyőn átívelő pontonhídról, más hivatalos úton se be, se ki. Most azonban, hogy felperzselték a meredély menti bozótost, és a bozótos mögötti kartonerdő is elporladt a tűzben, a szakértők egy völgy fölött átívelő vashídra bukkantak.

A vashíd egészen a Kánon-hegyekig nyúlt. A korlátok, lámpák barnává rozsdásodtak, az aszfaltrepedésekből tövises ágak, penészes szivacsvirágok nőttek. Az aszfaltban talpnyomok, gyíké, ganéjé, tövises buzaré, mindenféle lények útja mélyedt az aszfaltba, a nyomok mind kifelé vezettek a hídon a völgy felett.

Kivéve egy kacska, mély harapású nyomot, az bizonytalanul haladt a néhai kartonfák irányába, aztán megtorpant, visszakacsázott a hídközépen kiépített segélyhívóig. Ott aztán szem elől tévesztették a kacska nyomot, és csak pár nappal később találták meg egy teljesen elrozsdásodott tábla árnyékában.

Akkor szóltak Bazgának, hogy megtalálták a talpnyomát, ott heverészik az árnyékban, és semmiféle hatósági felszólításnak nem engedelmeskedik. Bazga egy darabig tiltakozott, hogy ő soha életében nem járt azon a hídon, még a létezéséről sem tudott, bár azt be kellett vallania, hogy a nyomai az utóbbi hetekben egyre furcsábban viselkednek.

Így aztán néhány szakértő kíséretében kigyalogolt a táblához, de hiába kutakodtak, szaglászta körbe, sehol se találták a nyomot, sőt az aszfaltban újra csak a kifelé vezető nyomokat látták, gyíkét, ganéjét, tövises buzarét, meg mindenféle egyéb lényekét. Bazgának alá kellett írnia egy nyilatkozatot melyben elhatárolódott az illető talpnyomtól, aztán a biztonság kedvéért hazáig kísérték.